

FRANCISCO
DE PAULA
FERNÁNDEZ

Love tri@ngle

DE FONTEIN

Van Francisco de Paula Fernández verschenen:

Love tri@ngle (1)
Liedjes voor Luna (2)

FRANCISCO DE PAULA FERNÁNDEZ

Love tri@ngle

Liedjes
voor
Luna

Wat er voorafging aan Liedjes voor Luna...

Luna, bijna zeventien, heeft sinds kort een relatie met Angel, een popjournalist die ze op internet heeft leren kennen. Ze is onwijs verliefd op hem, maar af en toe duikt Alex op in haar hoofd. Wat moet ze daar nu weer mee? Gelukkig heeft ze veel aan haar BFF's de Fruitella's: Miriam, Diana en Cristina. En Luna kan altijd terecht bij klasgenoot (en broer van Miriam) Mario. Al doet hij wel wat vreemd de laatste tijd. Zou hij verliefd zijn?

Angel kan zijn geluk niet op. Luna is stapelverliefd op hem en hij op haar. En dan gaat het ook nog eens goed op zijn werk: hij heeft een supergoed interview afgenomen bij de beroemde zangeres Katia. Maar hoe kan het dat Katia overal opduikt waar hij zijn gezicht laat zien? Wat wil ze nu nog van hem?

Alex is bezig met zijn eerste roman, en wil dolgraag schrijver worden. Luna verdwijnt maar niet uit zijn hoofd, zelfs niet nu zijn opdringerige stiefzus bij hem is ingetrokken. Hij vraagt Luna hem te helpen om zijn roman onder de aandacht te krijgen, en die middag wordt het wel heel gezellig tussen die twee. Wanneer Alex' stiefzus erachter komt dat Alex een serieus oogje op Luna heeft, begint ze plannen te smeden om haar bij Alex weg te houden.

Mario, de broer van Miriam, heeft het zwaar. Hij is stapelgek op Luna, maar nu heeft ze ineens een vriend! Mario kan wel janken. En nu heeft hij ook nog eens die irritante Fruitella Diana aan zijn broek. Waarom laat zij hem niet gewoon met rust?

Hoofdstuk 1

Een avond in maart, ergens in de stad

En als ze nu verliefd aan het worden is? Zij? Nee, onmogelijk.

Onmogelijk?

Diana zit op haar bed televisie te kijken met een dienblad vol eten op schoot. Dat is een gewoonte geworden. Een tijdje voordat haar ouders uit elkaar gingen had ze besloten alleen op haar kamer te eten. Ze was het geschreeuw en geruzie zat. Maar vanavond heeft ze geen trek. Ze heeft nauwelijks gegeten, en dat terwijl ze gek op cannelloni is. Dat is haar moeders specialiteit, in de magnetron opgewarmde pasta.

Waarom denkt ze toch de hele tijd aan hem? Ze is al twee dagen niet helemaal zichzelf, ze voelt allemaal dingen die ze anders niet voelt, loopt de hele tijd met zo'n wezenloze glimlach op haar gezicht rond en zit steeds voor zich uit te staren. Normaal is ze al verstrooid, maar nu is het nog erger. Zou ze ziek zijn?

Mario. Tot nu toe was hij haar niet opgevallen. De broer van Miriam, de nerd van de klas, en zo anders dan zij. Ze passen voor geen meter bij elkaar. Zij wil geen vaste relatie en hij valt vast op een heel ander type meisjes. Al heeft ze hem eigenlijk nog nooit met een meisje gezien. Zou hij nog maagd zijn? Misschien is hij wel zo iemand die op de ware wacht. Dat zulke jongens nog bestaan. En als-ie nou homo is?

Diana schudt haar hoofd. Hij is niet knap, maar wel op een be-

paalde manier aantrekkelijk. Ja, hij is echt heel schattig! En hij heeft iets interessants. Maar misschien is hij wel te slim voor haar, tenminste, wat school betreft. Ze vindt zichzelf heus niet dom, maar leren is gewoon niet haar ding.

Wat zou Mario van haar vinden?

Haar vriendinnen zeggen dat hij verliefd is. Alleen al de manier waarop hij zich de laatste tijd gedraagt: hij is afwezig, slaapt slecht, doet zijn huiswerk niet... En hij kijkt de hele tijd naar de hoek waar de Fruitella's zitten. Ja, het kan haast niet anders.

Het was gezellig dat hij de afgelopen twee dagen na school met haar meeliep. Ze hebben niet veel gepraat, maar ze voelde zich op haar gemak bij hem. Sterker nog, ze vond het leuk.

Ze slaakt een zucht. Ze slaat haar handen voor haar gezicht. En ze zucht weer.

O nee! Dat doen alle verliefde mensen! Die lopen de hele dag te zuchten!

Maar zij niet. Zij is meer het pluk-de-dagtype. Ze wil zich aan niemand binden, je leeft immers maar één keer. Van het woord 'relatie' alleen al krijgt ze de zenuwen. Verliefd worden op haar zeventiende, waaah, ze moet er niet aan denken!

Maar... hij is zo schattig!

Ze glimlacht. Ze weet niet waarom. Dat stomme geglimlach de hele tijd. Ze probeert serieus te kijken. *Jezus, moet je mij nou zien!* Maar het lukt haar niet. Ze kan die glimlach niet van haar gezicht krijgen. Wat een loser is ze toch. Ze probeert haar lippen in de plooi te krijgen en drukt ze met haar vingers op elkaar. Nu lijkt ze net een vis. *Zo, hier heb je je ernstige gezicht.* Maar het is totaal zinloos. Die glimlach blijft terugkomen en uiteindelijk barst ze in lachen uit.

Ze zucht.

Mario. Waarom kan ze hem niet uit haar hoofd krijgen?

De ringtone van haar mobiel haalt haar uit haar dagdromen.

'Hoi Cris,' zegt ze in de telefoon nadat ze het blad met eten opzij heeft geschoven.

‘Hé liefje! Heb je het gezien? Heb je d’r gezien?’
Haar vriendin klinkt opgewonden. Diana is meteen nieuwsgierig. ‘Of ik wát gezien heb?’
‘Heb je haar niet gezien? Jee, je hebt wat gemist!’
‘Ga je me nog vertellen waar dit over gaat?’
‘Nou, over Luna!’
‘Luna? Wat is er met haar?’
‘Ze is op tv geweest! Bij het nieuws!’
‘Waaat?! Wanneer?’
‘Nu net, even geleden. We zaten te eten en de tv stond aan. Toen zeiden mijn ouders ineens: “Hé, dat meisje daar, dat is toch je vriendin Luna?” En inderdaad, ze was het!’
‘Weet je het zeker?’
‘Ja natuurlijk! Ze is minstens vijf seconden in beeld geweest. Ik heb haar goed kunnen zien. En trouwens, haar vriendje was erbij.’
‘Wat een geluksvogel!’
‘Ja hè, ongelooflijk. Ze waren bij een golftoernooi of zo, met allemaal bekende mensen. Ik heb haar gebeld, maar haar mobiel staat uit. Ik hoop dat ze ons morgen alles vertelt.’
Nu herinnert Diana zich ineens die paar woorden die ze met Luna had gewisseld toen ze bij haar langsging om haar schoolspullen op te halen. Dus het was waar...

Een paar uur eerder

De bel gaat bij Diana. Ze doet de deur open. Het is Luna. Er staat een taxi te wachten.

Luna: ‘Hoi!’

Diana: ‘Hé, hoe was het?’

Luna: ‘Echt zó gaaf. Ik vertel het je later nog wel, ik moet snel door. Heb je mijn spullen?’

Diana: ‘Ja, natuurlijk. Wacht even.’

Achter de deur liggen Luna’s jas en rugzak op een stoel. Diana geeft ze aan haar vriendin.

Luna: 'Super, dank je! Je bent een schat!'

Diana: 'Ah joh, geen probleem... Maar vertel, wat heb je allemaal gedaan?'

Luna: 'Bekende mensen fotograferen en golfen.'

Diana glimlacht terwijl Luna al naar de taxi rent. Wat is haar vriendin soms toch een gekke meid!

Dan stapt Angel uit de auto. Hij houdt het portier open voor Luna en zwaait naar Diana. Diana zwaait terug. De twee stappen in en de taxi verdwijnt langzaam uit beeld.

'Hé! Diana! Ben je er nog?'

Cris' stem brengt haar weer met beide benen op de grond.

'Ja, ja. Sorry, ik ben de hele dag al in de war.'

'Alles goed met je?'

'Ja natuurlijk. Je kent me. Met mij gaat het altijd goed, toch? Misschien komt het door...'

'Het komt vast door Mario,' onderbreekt Cris haar, en dan begint ze te lachen.

'Ja hoor, daar gaan we weer. Jullie weten ook niet van ophouden, hè?' sputtert ze. 'Het is goed met je, ik ga je hangen, ben aan het eten.'

Cris lacht weer. 'Oké, eet smakelijk. Tot morgen. En droom maar fijn van...'. Maar voordat ze zijn naam kan noemen heeft Diana al opgehangen.

Wat heeft Luna toch altijd een geluk! Ze kan de leukste jongens krijgen, haalt de beste cijfers, heeft het mooiste figuur, en nu komt ze ook nog op televisie! Hoe kan zij ooit aan Luna tippen? Als Mario maar niet verliefd is op haar, dat zou echt een ramp zijn.

Diana neemt haar bord weer op haar schoot. Ze snijdt een stuk cannelloni af en stopt het in haar mond. Het is koud en taai, niet te eten. Ze heeft toch geen trek.

Nou ja, misschien is het zo slecht nog niet om verliefd te zijn. Misschien valt ze wel een paar kilo af.

Ze glimlacht en, hoe kan het ook anders, slaakt een diepe zucht.

Diezelfde avond in maart, ergens anders in de stad

WOW!

JA, ONGELOOFLIJK, HÈ? ONZE LUNA OP TV!

IK KAN HET NOG STEEDS NIET GELOVEN. IK BEL HAAR EVEN.

DAT HEB IK AL GEPROBEERD, MAAR HAAR MOBIEL STAAT UIT.

O, NOU JA. WE MOETEN HET AAN DIANA VERTELLEN.

IK HEB AL MET HAAR GEBELD. ZE VINDT HET HELEMAAL SUPER.

O. Miriam voelt zich een beetje buitengesloten. Cris heeft Diana wel gebeld toen ze Luna op tv had gezien, maar haar niet. Ze zit achter de computer en eet een banaan.

Via de webcam ziet Cristina haar wel lachen, maar ze ziet er toch niet vrolijk uit. Het lijkt wel of ze boos is. Misschien had ze haar ook even moeten bellen. SMAAKT HET?

MMM, JA, HEERLIJK, WIL JE OOK EEN STUKJE?

NEE DANK JE. IK HEB AL GEGETEN.

HA, DAN HEB IK LEKKER MEER. Miriam propt het laatste stuk banaan in één keer in haar mond.

Het is te groot. Het lukt haar maar net het binnen te houden. Haar wangen staan bol en worden helemaal rood en ze verslikt zich. Na een hevige hoestpartij krijgt ze de banaan ten slotte in bedwang en kan ze er gewoon op kauwen. Ze slikt, hoest nog een keer en haalt dan opgelucht adem.

Ze begint weer te typen. JE WAS BIJNA GETUIGE VAN EEN LIVE REGISTRATIE VAN EEN STERFGEVAL WEGENS STIKKEN IN EEN BANNAAN.

JA, IK SCHROK ME DOOD. IK WILDE 112 AL BELLEN.

De twee vriendinnen schieten in de lach. Zo makkelijk lossen ze hun akkefietjes meestal op.

Miriams kamerdeur gaat langzaam open. Bezorgd steekt haar broer zijn hoofd om de deur. 'Alles goed hier? Ik hoorde je zo hoesten, het leek wel of je stikte.'

‘Ja, Mario, alles goed hoor, dank je.’

‘Gelukkig maar. Doe toch niet zo overdreven altijd.’

‘Ik zal het proberen.’

‘Oké, ik ga weer.’

‘Wacht even, zeg eens hoi tegen mijn vriendin. Ik heb de webcam aan en ze kan je zien.’

Een vriendin? Zou het Luna soms zijn? Plotseling huivert hij.

Mario loopt naar de computer en kijkt naar het beeldscherm. Hmm, nee, het is Luna niet. Cristina lacht en zwaait naar hem. Mario zwaait terug en glimlacht geforceerd.

‘Oké, ik laat jullie weer alleen.’

‘Oei, bespeur ik daar enige teleurstelling? Dacht je soms dat het Diana was?’

‘*Yeah right*, daar gaan we weer,’ antwoordt hij spottend.

‘Je bent verliefd, hè?’

‘En ik doe ’s nachts geen oog dicht.’

‘Aha, dus dat is het! Eindelijk geef je het toe.’

Mario slaakt een diepe zucht. Die zus van hem kan soms zo irritant zijn... ‘Ik ben weg, bekijk het maar.’

‘Weet je dat Luna op tv is geweest?’ vraagt Miriam snel.

Hij blijft staan. Heeft hij dat goed gehoord? ‘Op tv? Wanneer?’

‘Net vanavond, op het nieuws. Ze was op de golfbaan, bij een benefietwedstrijd met allemaal bekende mensen. Haar vriend is journalist en vroeg of ze meeging. Daarom was ze niet op school.’

Mario’s hart slaat over. ‘O, was dat het.’

‘Ja, haar vriend kwam haar van school halen. Romantisch, hè?’

Dan gaat alles heel snel. Het beeld van Luna met die jongen bij de uitgang van school, hoe ze elkaar kusten en omhelsden; de rode rozen in de klas; hij huilend op zijn bed; de liedjes van Maná... Al die onzekerheid en al dat wachten de hele tijd.

En dat is nog niet alles. Luna heeft tegen hem gelogen. En dat is nóg niet alles. Luna heeft hem niet in vertrouwen genomen en zelfs een smoes verzonnen om hem niet te hoeven vertellen hoe

het zit. Tot twee keer toe. En dat is nog steeds niet alles. Luna heeft gedaan of ze ziek was zodat ze niet bij hem hoefde te komen leren en ze in plaats daarvan met haar vriend kon afspreken.

Haar vriend. Zijn Luna heeft een vriend. Die lange, knappe, oudere jongen. Lekker is dat.

Zonder iets te zeggen loopt Mario Miriams kamer uit. Wat zou hij ook moeten zeggen? Dat hij zich een sukkel voelt? Dat het meisje van wie hij houdt niet alleen zijn liefde niet beantwoordt, maar ook nog eens tegen hem liegt? Dat ze liever met iemand anders is terwijl ze met hem had afgesproken? Hij heeft er genoeg van. Van dat hele gedoe.

Terug op zijn kamer pakt hij een cd-hoesje en smijt het op de vloer. Het plastic breekt. Klotezooi. Hij kan niet meer. De afgelopen dagen waren te zwaar voor hem. Het is gewoon een emotionele achtbaan. Het ene moment heeft hij nog hoop, het andere moment stort zijn wereld in. Hij trekt het echt niet meer.

Hij laat zich achterovervallen op bed. Hij vouwt zijn handen achter zijn nek en sluit zijn ogen. Hoewel hij niet wil huilen, geeft Mario zich toch over aan zijn immense verdriet.

Tranen.